

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 215/2022
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Раичевић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа Председник привременог органа Општине Липљан, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2029/21 од 15.07.2021. године, у седници већа одржаној 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиле, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2029/21 од 15.07.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 471/19 од 23.02.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилци на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 471/19 од 23.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, за период од августа 2016.године до јануара 2019.године, исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе Републике Србије 05 бр.120-335/2007-14 од 25.12.2008.године, за период од августа 2016.године до јануара 2019.године, исплати новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 47.983,05 динара, а уколико

исте не исплати у року од 8 дана по пријему пресуде да тужиљи на новчани износ од 37.900,00 динара исплати законску затезну камату почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2029/21 од 15.07.2021. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008.године, за период од августа 2016.године до јануара 2019.године исплати, новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају. Одбијен је и захтев за накнаду трошкова поступка којим је тражено да се тужена обавезе да тужиљи исплати износ од 47.983,00 динара и износ од 37.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена одредбом члана 372. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у радном односу код тужене на неодређено време почев од 01.06.2009.године. Решењем тужене број .. од 01.08.2017.године распоређена је на радно место послова за ... код ..., у звању вишег референта у Одељењу за ... Општинске управе Општине Липљан. Истим решењем је тужиљи одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,74 динара и да се утврђена зарада по основу радног ангажовања запослене на КиМ увећава на основу Закључка Владе РС од 25.12.2008.године за 50 % и признато је право на додатак на зараду од 0,4 % од основне плате за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца, почев од 01.11.2017.године. У периоду потраживања тужиља је обављала фактички рад код тужене, а обрачун зараде од стране тужене је вршен у складу са донетим решењем од 01.08.2017.године. У периоду пре доношења и примене наведеног решења тужиљи је обрачунавана и исплаћивана плата према истом коефицијенту у висини од 8,74 са увећањем за 50 % на основу Закључка Владе РС од 25.12.2008.године. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске области утврђени су појединачни износи за спорни период од 01.06.2016. године до 31.01.2019. године (у две варијанте) у висини разлике између минималне зараде и основне зараде без увећања од 50 % у износу од 53.194,88 динара, као и висина разлике на име тзв.“косовског додатка“ у износу од 23.881,29 динара (прва варијанта) и тужбени захтев је прецизиран у складу са овом варијантом налаза и мишљења вештака. По другој варијанти, према подацима о висини минималне зараде са минулим радом и основне зараде која је обрачуната и исплаћена тужиљи са минулим радом и увећањем од 50 % на име тзв. „косовског додатка“ постоји негативна разлика, односно зарада коју је тужиља примила је већа у односу на минималну зараду у укупном износу од 312.564,20 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да је тужена као послодавац тужиљи у спорном периоду исплаћивала зараду у мањем износу у односу на припадајућу у висини минималне зараде, без

увећања за “косовски додатак“ од 50% на месечном нивоу, а што за последицу има основаност тужбеног захтева.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиљи правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужиља неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужиља на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17, са новелама) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиљи у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиљи је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужиља је имала право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиљи са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужиља има право на утужену разлику зараде.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Како је преиначена другостепена пресуда и одбијена жалба тужене, то је потврђена и одлука о трошковима првостепеног поступка.

Тужиља је успела у поступку по ревизији, па јој на основу чланова 153, 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који обухватају трошкове на име: састава ревизије 18.000,00 динара према тарифном броју 16. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), док трошак судске таксе није признат јер захтев није опредељен у смислу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу члана 165. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**